

ΚΕΛΙ ΑΠΟ ΧΡΥΣΑΦΙ - LA JAULA DE ORO

Σκηνοθεσία: Diego Quemada-Diez

Σενάριο: Lucia Carreras, Gibrán Portela,
Diego Quemada-Diez

Ηθοποιοί: Karen Martínez, Rodolfo Domínguez,
Brandon López

Χώρα: Μεξικό (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 102'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Βραβείο Ταλέντου στο καστ της ταινίας – «Ένα Κάποιο Βλέμμα» – 66ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου των Καννών.
- Χρυσό Μάτι Ξενόγλωσσης ταινίας στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Ζυρίχης 2013.
- Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Χρυσός Αλέξανδρος/Θόδωρος Αγγελόπουλος, 54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
- Βραβείο Σκηνοθεσίας στον Διέγο Κεμάδα – Δίε, 54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
- Βραβείο Βουλής «Ανθρώπινες Αξίες», 54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
- Βραβείο Κοινού, 54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

- Εννέα Βραβεία Μεξικανικής Ακαδημίας Κινηματογράφου 2014 (Καλύτερης Ταινίας, Καλύτερης Πρώτης Ταινίας, Καλύτερου Πρωτότυπου Σεναρίου, Α' Ανδρικού Ρόλου, Β' Ανδρικού Ρόλου, Καλύτερης Πρωτότυπης Μουσικής, Καλύτερης Κινηματογραφίας, Καλύτερου Μοντάζ, Καλύτερου Ήχου)
- Βραβείο Καλύτερης πρώτης ταινίας στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Αβάνας 2013.

Τρεις έφηβοι από τη Γουατεμάλα ξεκινούν ένα ταξίδι προς τις ΗΠΑ, αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Στο δρόμο θα συναντήσουν έναν συνομήλικό τους Ινδιάνο και μαζί θα προσπαθήσουν να φτάσουν στη Γη της Επαγγελίας.

Χρυσός Αλέξανδρος και Βραβείο Κοινού στη Θεσσαλονίκη για ένα ντοκιμαντερίστικο ρεαλιστικό δράμα χωρίς μελοδραματισμούς, αλλά με άφθονο συναίσθημα. Από έναν πρωτοεμφανιζόμενο Ισπανό, βοηθό φωτογραφίας σε τρεις ταινίες του Κεν Λόουτς.

Νατουραλιστικό κοινωνικό σινεμά, στιγμές λυρισμού και καλοσύνης, πανανθρώπινη καρδιά με ηχηρό χτύπο. Βραβεία στο Μεξικό αλλά και στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Ο Χουάν, η Σάρα και ο Σάμουελ, τρεις έφηβοι από την Γουατεμάλα επιχειρούν να διασχίσουν τα σύνορα και να φτάσουν στην Αμερική, αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Κατά τη διάρκεια του οδοιπορικού τους, συναντούν τον Τσακ, έναν Ινδιάνο, ο οποίος δεν μιλά Ισπανικά, ούτε έχει επίσημα χαρτιά. Όλοι μαζί, ταξιδεύουν σε οροφές τρένων, περπατώντας σε σιδηροδρομικές γραμμές με την ελπίδα να ζήσουν ένα καλύτερο μέλλον. Σύμφωνα όμως, θα αναγκαστούν να έρθουν αντιμέτωποι με την σκληρή πραγματικότητα του παρόντος.

Η ταινία του Διέγο Κεμάδα-Διές μας αφηγείται τη σύγχρονη οδύσσεια τριών παιδιών που προσπαθούν να φτάσουν στις Η.Π.Α. Η ταινία κατασκευάστηκε από προσωπικές μαρτυρίες εκατοντάδων μεταναστών και μέρος της επιτυχίας της φαίνεται να είναι το ότι αποδίδει με αυθεντικότητα και ειλικρίνεια τα συναισθήματα κάθε ατόμου που συμμετείχε στη δημιουργική διαδικασία. Χαρακτηριστικά, ο σκηνοθέτης έχει αναφερθεί στα λόγια ενός Μεξικανού λίγο πριν επιβιβαστεί σε ένα τρένο με φορτία μαζί με επτά ακόμα συντρόφους του: «Μαθαίνεις πολλά σε αυτό το μονοπάτι. Εδώ είμαστε όλοι αδέρφια. Όλοι έχουμε την ίδια ανάγκη. Αυτό που είναι σημαντικό είναι να μάθουμε να μοιραζόμαστε. Μόνο έτσι θα προχωρήσουμε μπροστά, μόνο με αυτό τον τρόπο θα φτάσουμε στον προορισμό μας, μόνο ενωμένοι άνθρωποι μπορούν να επιβιώσουν. Ξαν ανθρώπινα όντα δεν υπάρχει κανένα μέρος στον κόσμο που να είμαστε παράνομοι».

Καθοριστικής σημασίας για την ταινία είναι η επιλογή τριών μη επαγγελματιών ηθοποιών στους κεντρικούς ρόλους, των οποίων η συγκλονιστική ερμηνεία βραβεύτηκε στο 66ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου των Καννών. Ο Κεμάδα- Διές έχει δηλώσει ότι κανένα από τα τρία παιδιά δεν διάβασε το σενάριο. Κάθε μέρα πριν την έναρξη των γυρισμάτων τους διάβαζε ένα μικρό κομμάτι από την σκηνή που επρόκειτο να κάνουν. Με τον τρόπο αυτό είχαν μια ζωτική σημασίας εμπειρία και ένα αυθεντικό αποτέλεσμα.

Λέει ο σκηνοθέτης για την ταινία:

«Η κοινωνική πραγματικότητα στην Λατινική Αμερική απαιτεί έναν κινηματογράφο απόλυτα συνυφασμένο με τον κόσμο όπως είναι. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι να κάνω ταινίες βαθειά ριζωμένες στην σύγχρονη κοινωνία μας. Ο πραγματικός ρεαλισμός τα έχει όλα: τη φαντασία και τη λογική, το μαρτύριο και την αυτοπία, την ευτυχία και τον πόνο της ύπαρξής μας.

Θέλω να δώσω φωνή στους μετανάστες – τους ανθρώπους εκείνους που αμφισβητούν ένα σύστημα θεσπισμένο από απαθείς εθνικές και διεθνείς αρχές, διασχίζοντας παράνομα τα σύνορα, ρισκάροντας την ίδια τους τη ζωή με την ελπίδα να αποφύγουν την απόλυτη φτώχεια», Διέγο Κεμάδα-Διές.

Το σκληρό οδοιπορικό τριών έφηβων παιδιών (ενός νταή 15χρονου, μίας μεταμφιεσμένης σε αγόρι κοπέλας κι ενός Ινδιάνου που δεν γνωρίζει καν Ισπανικά) οι οποίοι πρέπει να διασχίσουν 1200 μίλια στο Μεξικό για να φτάσουν στη Γη της Επαγγελίας,

την Αμερική.

Ο Κεμάδα-Διές (έχοντας δουλέψει ως συνεργάτης των Κεν Λόουτς, Αλεχάντρο Γκονζάλες Ινιαρίτου, Σπάικ Λι και Φερνάντο Μείρέργιες) παραδίδει ένα σκηνοθετικό ντεμπούτο κατασκευασμένο ως σινεμά νατουραλιστικής παρατήρησης. Έχει πολλά να πει, αλλά δε βιάζεται. Έχει να πει σπουδαία, αλλά δεν μικροφωνίζει. Καδράρει προσεχτικά, υπομονετικά όσο και άναρχα τη μεγάλη φυγή και μας επιτρέπει να γνωρίσουμε τους μικρούς ήρωες αργά και σταδιακά, μέσα από τις σκληρές συνθήκες με τις οποίες αυτά τα ταξίδια σκοτώνουν την όποια αθωότητα. Όμως με την ίδια ορμή ξαφνικά ανεβάζει την αδρεναλίνη: μας χώνει και μας σε τραίνα, μας καλύπτει με σκόνη, μας πετάει απότομα αντιμέτωπους με τη βία των διεφθαρμένων αστυνομικών, του στρατού ή των συμμοριών του Μεξικού που αν σε απαγάγουν δε θα σε βρει ξανά ποτέ κανείς.

Ο τίτλος της ταινίας είναι στίχος μίας διάσημης μεξικανικής μπαλάντας «Jaula de Oro», κι αναφέρεται σε κάτι που θα μπορούσε να γίνει η πρώτη ύλη για εύκολο μελόδραμα: το αμερικανικό όνειρο των μεταναστών γκρεμίζεται όταν επιτέλους φτάνουν στη Γη της Επαγγελίας - καθώς τους κρατούν σκλάβους στο σύστημα μίας κακοπληρωμένης εργατιάς, χωρίς μέλλον. Η Αμερική από χρυσό όνειρο, μετατρέπεται σε χρυσό κλουβί.

Όμως ο Διέγο Κεμάδα-Διές δεν έχει πρόθεση να υποπέσει σε κανένα κλισέ. Οι επιλογές του, τόσο στην κινηματογράφηση (τα γυρίσματα έγιναν ακολουθώντας την εξέλιξη του σεναρίου), όσο και στη σκηνοθεσία των ηθοποιών του (επί τόπου αυτο-σχεδιασμοί) οδήγησαν σε μία ωμή, αληθινή, γεμάτη ενέργεια καταγραφή της περιπέτειας των παιδιών. Χρησιμοποιώντας μη επαγγελματίες ηθοποιούς και δουλεύοντας μαζί τους αιφνιδιαστικά (πολλές φορές τα παιδιά δεν ήξεραν τι συμβαίνει αμέσως μετά στο σενάριο), ο Κεμάδα-Διές πέτυχε μία απaráμιλλη φυσικότητα στις ερμηνείες, μία φυσική αγωνία του κατεπείγοντος και μία συγκίνηση στην τελική κορύφωση που σε ξεπερνά.

Το μεγάλο ατού της ταινίας όμως είναι όσα λέει κι όσα μας επιτρέπει να σκεφτούμε εμείς. Ο ουμανισμός απέναντι στους κατατρεγμένους μετανάστες, το όνειρο για ένα καλύτερο αύριο, η ήττα του δυτικού κόσμου. Ο Κεμάδα-Διές παραμένει ψύχραιμος, σκληρός και ρεαλιστής, όμως η ταινία ξεχειλίζει κι από στιγμές γενναιότητας, τρυφερότητας και καλοσύνης, προσφέροντας μία συγκίνηση με τον τρόπο που μόνο το λατινικό σινεμά ξέρει πολύ καλά να προκαλεί.

Για τα δύσκολα χρόνια που περνάμε, το «Κελί από Χρυσάφι» δεν είναι μία εύκολη ταινία. Είναι μία ταινία επίκαιρη, μία ταινία απαραίτητη, μία ταινία αναγκαία.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

DIEGO QUEMADA-DIEZ

Γεννήθηκε το 1969 στο Burgos, Castilla y León, Ισπανία

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

La jaula de oro 2013, La morena 2006, Want to Be a Pilot 2006
I, A Table Is a Table 2001.